

WOORD, KLANK & BEELD

BOEK SPIRITUALITEIT

Roeping
Amedeo Cencini
en anderen

Tijdens zijn toespraak voor Benedictus XVI tijdens het ad-liminabezoek van de Belgische bisschoppen aan Rome had mgr. Léonard het over de nieuwe dynamiek van de roepingpastoraal in ons land. Vorig jaar werd in dat kader een druk bijgewoonde studiedag georganiseerd voor verantwoordelijken uit de Vlaamse kerkgemeenschap. Daar spraken de Italiaanse professor Amedeo Cencini en de Franse priester Eric Poinot, sinds 2007 de nationale directeur van het roepingpastoraat in Frankrijk. Deze brochure bevat de inleidingen die beiden gaven. „Een klein maar handig boekje dat je kunt meemenen en lezen, zelfs op de trein”, stellen de uitgevers in het voorwoord. Cencini gaat in zijn ‘pedagogie van de roeping’ uit van het geloof dat roeping behoort tot het wezenlijke van het christelijke leven. Niet alleen de grote openingsverhalen zoals dat van de apostelen of de kleine Samuel, maar ook elke ontmoeting of dialoog in het evangelie vertelt over roeping.

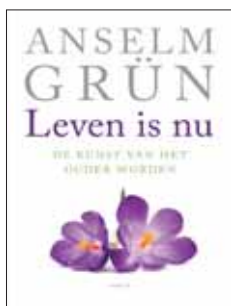
Volgens Cencini is roeping ook geen louter christelijk begrip. Het heeft te maken met de authentieke ontplooiing als mens. Dat betekent dat dus ook niet-gelovige jongeren kunnen worden meegenomen in de dynamiek van een roepingpastoraat.

Kernpunt van zijn betoog is dat in onze Kerk eigenlijk nooit een degelijke evangelisatie werd uitgevoerd. „Paradoxaal genoeg was het in de christelijke samenleving niet nodig om te evangeliseren, omdat dit gewoonweg vanzelf gebeurde door een soort sociologisch bad. Bijgevolg hebben wij gedurende 1.500 jaar geen evangelisatie ontwikkeld, maar wel een catechese als zorg voor een geloof dat al bestond, als geloofsopvoeding en -animatie. Op een zelfde manier hebben we lange tijd geen roepinganimatie ontwikkeld, want de al gekerstende samenleving bracht bijna spontaan haar priesters voort, hoewel niet overal op dezelfde manier (en dikwijls niet alleen vanuit religieuze motivaties).”

Poinot vertelt over een radicale wending in het Franse roepingpastoraat. Hij combineert de taak immers met deze voor het jeugd-pastoraat. Ook komt het digitale televisieprogramma *Prêtres-Academy* aan bod, dat hij in zijn eigen bisdom Besançon realiseerde. (EDS)

Bart Coenegrachts & Marina Rerren (ed.), *Hemel en aarde bewegen. Naar een vernieuwde roepingpastoraal in de Vlaamse Kerk*, Halewijn, Antwerpen, 2010, 51 blz., 5 euro, ISBN 978 90 8528 155 9.

BOEK LEVENSKUNST

Ouder worden
Anselm Grün

Een Chassidische wijsheid zegt: „Alleen voor de dwaas is de ouderdom de winter. Voor de wijze is het de oogsttijd.” De Duitse monnik en geestelijk succesauteur Anselm Grün brengt een boek uit over het ouder worden. Geen medische uitleg, wel spirituele handreikingen die zijn gegroeid uit talrijke gesprekken en diepere inzichten. Iedere levensfase heeft z'n uitdagingen en z'n dynamiek, zo houdt hij ons voor.

Ook de auteur, geboren in 1945, behoort inmiddels tot de catego-

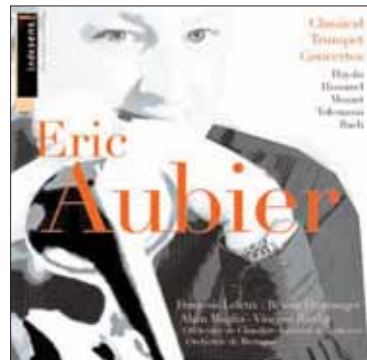
rie der senioren. Hij weet dus waarover hij schrijft. Hij put, zoals we gewoon zijn uit zijn andere werken, zowel uit de psychologie en de lectuur van de Schrift als uit de traditie van de monniken.

Een voorbeeld: „De vroege monniken beschouwden het al als een vorm van spiritualiteit om op elk moment opnieuw te beginnen. Zo verzoekt een broeder zijn biechtvader, met wie hij zijn spirituele praktijk bespreekt: ‘Bid voor mij vader, opdat ik begin.’ En een oudere monnik spreekt over de stem van God die de mens tot aan zijn laatste adem toeroept: ‘Keer vandaag nog om!’”

Anselm Grün biedt een hoopvol perspectief aan alle mensen om elke dag opnieuw te beginnen. (EDS)

Anselm Grün, *Leven is nu. De kunst van het ouder worden*, Forte/Altiora, Baarn/Averbode, 2010, 201 blz., 17,95 euro, ISBN 978 90 79956 04 3.

CD KLASSIEK

Trompetmuziek
Eric Aubier

Eric Aubier speelde op zijn negentiende al eerste trompet aan de Opéra National de Paris. Je moet het maar doen. Deze leerling van de wereldberoemde Maurice André vliegt intussen allang op eigen vleugels en wordt overal gevraagd als solist. Bovendien beperkt hij zich niet tot de klassieke muziek en

schrikt hij er geenszins voor terug om ook op jazzpodia de trompet te bespelen. Kortom, een reus van een muzikant, die al twintig jaar lang het beste van zichzelf geeft.

Dat horen we ook op deze nieuwe plaat met uitstekende trompetconcertos van Hummel en Bach (het beroemde tweede Brandenburgse concerto), van Telemann en van vader Mozart en papa Haydn. Zeker de schitterende tweede beweging van het werk van Johann Nepomuk Hummel kent iedere liefhebber van het genre uit het hoofd. We merken meteen hoe deze trompettist onvervaard de moeilijkste passages tot briljante muziek omsmeedt. Hetzelfde kunnen we stellen over de overige concerto's op deze cd, waarvan de twee korte delen van de hand van Leopold Mozart duidelijk maken dat deze componist niet louter als 'de vader van' zijn plaats in de muziekgeschiedenis verdient. Aubier laat de moeilijkste chromatische grapjes van Haydn vol-

maakt klinken. Alles rolt er schijnbaar moeiteloos uit, waaruit blijken mag hoezeer hij in de voetsporen van zijn grote leermeester is getreden. Maar dat 'gemak' toont zich niet zonder een hoge graad van precisie, warme schakeringen en een gouden trompetklank. Anders gezegd: hier horen we een virtuoos van de typische Franse trompetschool, die muziek maakt om van te genieten. Sommigen durven Eric Aubier zelfs vergelijken met dat andere zondagskind op trompet, Wynton Marsalis. Deze kwam vanuit de jazz tot de vertolking van het klassieke repertoire. Aubier bewandelt de omgekeerde weg. Maar beiden spelen tot ieders verrukking. (JC)

Classical Trumpet, Hummel, Haydn, Telemann, Mozart & Bach door Eric Aubier (trompet) met het Orchestre de Chambre National de Toulouse en het Orchestre de Bretagne, Indesens (distributie codex), INDS 18, 19,50 euro.

CD JAZZ

Japans wonderkind
Hiromi Uehara

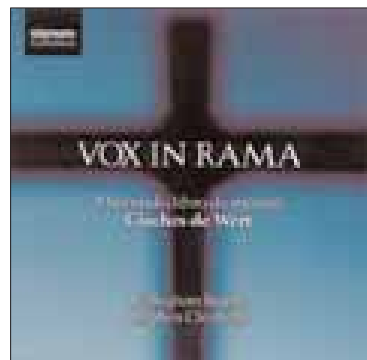
Jazz is een van de plezierigste muziekvormen en mag zonder blozen prijken naast veel klassieke muziek. Dat blijkt eens te meer bij beluistering van deze prachtige cd van een formidabel gezelschap. Het Stanley-Clarke-trio ontleende zijn naam aan de inventieve bassist van het drietal, terwijl de twee andere avonturiers niemand minder zijn dan drummer Lenny White en het Japanse wonderkind, de pianiste Hiromi 'Sonicbloom' Uehara – anderhalve meter hoog en een brok energie. Bovendien tekent ze ook als componiste voor een aantal nummers.

Samen produceren de drie een kleurrijke sound, gedreven en af en toe bezonnen. De instrumenten vloeien werkelijk naadloos in elkaar over. Improvisatiesolo's en

samenspel, het klikt meteen. Mirakels gebeuren dus toch, gelet op het feit dat mensen van volmaakt verschillende afkomst, leeftijd en ervaring zo knap elkaar kunnen aanvoelen en aanvullen. *Jazz in the Garden* is dan ook een prachtplaat, met subtiele verrassingen zoals de ongebruikelijke versie van de Disneyklassieker *Someday my Prince Will Come* uit *Sneeuwwitje*, of de lyrische intro van de contrabas in het nummer *Sicilian Blue*. Het kon klassieke muziek zijn. (JC)

Jazz in the Garden, door The Stanley Clarketrio, met Stanley Clarke (bas), Hiromi Uehara (piano) en Lenny White (drums), Heads Up International (distributie coda), HUCD 3155, 20 euro.

DVD KLASSIEK

Vlaams-Italiaans gezang
Giaches de Wert

Britten hebben problemen met Nederlandse namen. Dat blijkt uit het tekstboekje bij de geestelijke motetten van Giaches (Jakob) de Wert (uit of van Weert) (1535-1596). Ze maken er ditmaal „Geeack de Vehut” van. Maar wie was deze Vlaams-Italiaanse componist? Hij werd wellicht geboren in Weert in het huidige Nederlands-Limburg en verhuisde naar Italië toen hij nog een kind was. Hij was een koor-knaap aan het hof in Napels en werd vervolgens een leerling van

Cypriano de Rore – die eigenlijk afkomstig was uit Ronse – aan het hof van de familie d'Este in Ferrara. In 1565 kwam hij in dienst van de grote muzikliefhebber Guglielmo I Gonzaga in Mantua. Daar ontpopte Giaches de Wert zich als een van de belangrijkste madrigalisten en (geestelijke) motetschrijvers van zijn tijd. Zelfs zijn wereldlijke vocale muziek was nog gekenmerkt door ernst en gedragenheid van de grote generatie Vlaamse polyfonisten, dit in zekere tegenstelling tot andere koorcomponisten die al eens de vrolijke toets durfden aanslaan.

Maar dat deze Jakob uit Weert aan de Schelde kwaliteit in huis had, mag blijken uit het feit dat niemand minder dan Claudio Monteverdi jarenlang werkte onder zijn leiding. Diens derde boek met madrigalen is zonder meer geënt op het werk van 'onze' Giaches. Zijn eigen 'tweede boek met vijfstemmige motetten' publiceerde Giaches de Wert in 1581. Hij bevond zich toen waarlijk op zijn hoogtepunt en kon werkelijk fantastisch spelen met een of meerdere motieven. Hij laat de stemmen moeiteloos zich door elkaar weven tot een gigantisch labyrint,

zonder dat hij ook maar een moment het overzicht verliest. Ook de overgangen naar nieuwe motieven gebeuren altijd heel subtiel, zodat er nooit breukmomenten opduiken.

Net als Monteverdi zit de Wert schrijflings op twee muziekstijlen. Zijn muziek situeert zich nog helemaal in de lijn van de meest geleerde polyfonie, maar tegelijk weet de componist verduiveld goed hoe hij de betekenis van cruciale woorden uit de verf kan laten komen. En juist in dat laatste is hij al een voorbode van de nieuwe praktijk die dan vanaf Monteverdi steeds meer in voege zal komen en waarbij de muziek de tekst volgt.

Het Collegium Regale is een onderdeel van het befaamde King's College in Cambridge. Meesterlijk gezelschap. (JC)

Giaches de Wert, *Vox in Rama. Il secondo libro de motetti*, door het Collegium Regale onder leiding van Stephen Cleobury, Signum Classics (distributie Laval), SIGCD131, 12,50 euro.